

KIS LAP

Az orvosság. (Lásd a 35s. lapon.)

EZER BAJ KÖZT

vagy :

az árva Imrike viszontagságai.

— Elbeszélés. —

(XXIII. fejelet.)

Az inas bámulva nézett egy pillanattig a rendőrré; de a rendőr oly fenyegetően mutatott hatalmas kezével az ajtóra, hogy az inas nem mert ellenszegülni s bevitte az irást a palota urnójéhez.

Alig néhány percz múlva az inas visszatért és ekkormár nagyon nyájasan így szólt Kardos uramhoz és Imrikéhez :

— A grófné kéreti önöket, szíveskedjenek be jönni.

S az inas, előttök menve, kinyitott egy nagy ajtót s bevezette őket egy szobába, mely fényesen ki volt világítva és minden oldalon szinte kápráztatólag ragyogott a sok tükörtől, aranyos és ezüstös butortól és ékítménytől. Szegény Imrike az ő kopott, szegényes öltözékében alig mert belépni e fényes helyre s zavardottan kapaszkodott Kardos uram karjába. Hát még mikor megpillantá a grófnét! Alig birt magán uralkodni, hogy föl ne kiáltson. Egy bársony karszékben ült a grófné, pompás báli öltözékben, fején, karjain és nyakán tündöklő gyémánt ékszerekkel. De nem e ragyogó öltözet lepte meg oly nagyon Imrikét. Mikor a fiatal grófnét megpillantá, hirtelen visszaemlékezett valamire s ha ideje lett volna gondolkozni, bizonyosan eszébe is jutott volna, hogy e szelid, nyájias arcu hölgyet hol és mikor látta de; most nem volt ideje gondoikozni s inkább úgy tünt

föl előtte a dolog, mintha csak álmódta volna. A grófné fölállt, odalépett Imrikéhez és nyájasan tekintve reá, kérdé:

— Ez az a kis fiu, aki megtalálta gyémánt csillagomat?

— Igenis, méltóságos asszonyom, e kis fiu találta meg, felelt Kardos ur.

— És mikor, hol találta meg?

— Ma reggel, egy homokrakásban, messze kint a külvárosban. Az ékszer bizonyosan a szemét közé került valamiképen s így hányódott az utcán, mig odajutott. Én nagam láttam a helyet s bizonyíthatom, hogy e kis fiu igazat beszél.

— Hiszen ez ritka becsületes, derék gyermek! szólt a grófné s megsimogató Imrike fejét, mialatt esodálkozva tekintett reá. — És tudta-e ez a kis fiu, milyen drága kincset talált.

— Igen is, tudta. Megmutatta egy aranyművesnek, aki körülbelől tizezer forintra becsülte.

— És e szegény gyermek nem akarta megtartani a maga számára?

— Nem bizony. Egy másik aranyműves ígért neki nagy összeg pénzt; de nem adta oda, azt mondta, hogy majd csak megkeresi azt, aki elvesztette.

A grófné őszintén bámulta a kis fiu becsületességét s akaratlanul fölkiáltott:

— De hiszen ez majdnem esodálotos, hogy ilyen szegény fiucska ilyen derék, becsületes lelkű! Mi a neved kis fiam?

— Imre! felelt ez szerényen.

— És hol lakol? Szüleidnél, ugy-e?

Imrike szomoruan rázta fejét és könnyek toltak szemébe.

— Ez egy szegény árva gyermek, kegyelmes grófné, szolt Kardos uram. Nincsenek szülei, nincs hajléka.

— Nincs hajléka! kiáltá a grófné majdnem elsápadva. Csak nem akarja azt mondani, hogy e derék kis fiúnak nincs sehol helye, ahol megpihenjen, nincs senkije, aki gondját viselje?

— Pedig úgy van! Néhány napig az én házámban volt s el is láttuk mindennel; de egyszer aztán észrevette Imrike, hogy nincs már pénze, amivel fizessen s ezért elbujdosott tőlünk s az utcán, esőben, szélben töltötte az éjszakát.

— De hiszen ez szörnyűség! szolt a jószívű grófné könyezve. Ezt én nem engedhetem meg. Ha ön néhány napra házához fogadja ezt a jó gyermeket, majd gondolkozom, hogy azután valami jó helyre jusson.

— Oh, most már semmi baja sem lesz, felelt a derék Kardos ur. Elhatároztuk feleségemmel, hogy ezentul nálunk maradjon. Szegények vagyunk ugyan, de azért valahogy majd csak gondoskodunk róla.

— Ön igen derék férfiú, hogy oltalmába vette e jó gyermeket. De ne aggódjék, én sem fogok róla megfélelkezni. Most vendégeim vannak, sietnem kell a nagy terembe, hanem holnap délelőtt tíz órakor jöjj el hozzám, kis fiam, majd aztán beszélünk arról, hogy mit tehetek érted. Addig pedig ime, itt van a száz forint, melyet a csillag megtalálójának ígertem. Jó éjt!

A grófné nyájasan bölintott fejével, Kardos uram és Imrike pedig illedelmesen köszöntek és távoztak a palotából.

Másnap korán hajnalban, mikor még alig pítymallott, egy szőke haju, szelíd képű fiúcska osont ki Kardos uram lakásából s nagy sietséggel lopózott az utcára, hol aztán gyors futásnak indult. Imrike volt ez, kinek valami nagyon fontos és sürgős dolga lehetett, mert arca igen komoly volt s csak néha-néha látszott szemeiből a titkos öröm, mintha egy régi tervét sikerülne valahára végrehajtani. Szaporán haladt végig az utcákon, mindig messzebb a város széle felé, hol az előbbi napokban járkált; koronkint pedig figyelmesen körültekintett, mint a ki keres valakit.

Mialatt pedig Imrike ily korán reggel vándorlásra indult, egy csöndes külvárosi utcácskában, egy nagy kórakáson ülve keservesen könyezett egy másik fiú. Ez Pista volt. Itt töltötte az egész éjt s bizony keveset aludt és többet sirt, mint valaha életében. Azon pillanat óta, hogy Imrike rajtakapta a gonosz tetten, a gyémántesillag ellopásán, Pista nem tudott nyugtot találni. Halálra kinozta a szegény, hogy Imrikét, ki oly jó volt hozzá, úgy megakarta csalni. Ha Imrike akkor haragosan szidta volna, talán Pistában is megmaradt volna régi gonosz makacssága; de mikor látta, hogy Imrike mégsem haragszik, sőt könyörög Kardos uramnál, hogy ne csukassa börtönbe a gonosz tolvajt, — erre már mégis fölszólt benne a lelkiismeret és saját maga előtt szégyelte, hogy oly gonoszságra vetemedett.

És azután, minél tovább gondolkozott, annál inkább elszomorodott, mert szive még nem volt teljesen megromolva. Meggondolta, hogy míg a szegény kis

Imrike oly becsületes, oly jószívü tudott maradni minden nyomoruság között, ő, Pista, mennyi gonoszságot követett el, mennyire nem érdemes senkinek a szere-

tetére! És ezért ült ott, keservesen könyezve és szomorkodva önmaga fölött.

Egyszerre léptek zaja hallatszott. Pista föltekintett s megpillantá Imrikét,

KÖZÉPKORI HARCZOS FEGYVERKEZÉSE. (Lásd a 366. lapon.)

Első pillanatra megörült s elébe akart szaladni, hogy bocsánatot kérjen tőle; de aztán erőt vett rajta a szégyenérzet és el

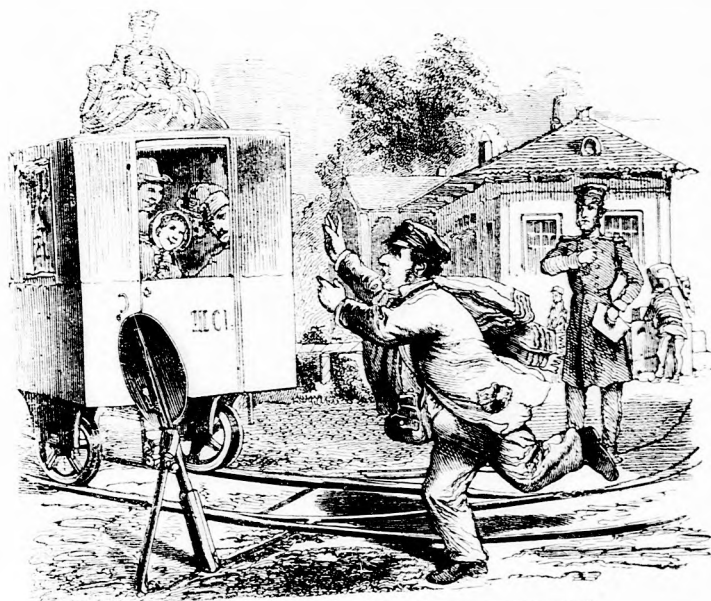
akart futni, hogy ne találkozzék Imrikével. De Imrike már szintén meglátta őt és hangosan kiáltá:

— Pista! Pista! Ne menj el! Hiszen téged kereslek már egy órája! Sok mondani valóm van, még pedig nagyon fontos dolog, olyan, ami téged érdekel.

Pista csodálkozva állt meg. Ő azt hitte, hogy Imrike, ha valamikor még találkoznak, majd szemrehányásokat fog

tenni és ime, — e helyett nyájasan, barátságosan szólítgatja.

És Imrike, amint odaért Pistához, leült melléje a kőre s egy szóval sem említve azt a gonosz esinyt, melyet Pista tegnap elkövetett, szépen sorban elmondá, mi történt vele és a gyémáncsillaggal

SOHA EL NE KÉSSÉL! (Lásd a 363. lapon.)

tegnap óta. Elbeszélte, hogy jártak a grófnénál s midőn elmondá, milyen fényes volt az a szoba s milyen volt az a szép, nyájas grófné, néhány pillanatra elhallgatott, majd hirtelen fölkiáltott: —

— Igen, most már bizonyos vagyok benne! Én már láttam ezt az angyali jó-

ságu grófnét, még pedig tudod-e hol, Pista? Akkor este, mikor a te jó nagybátyádnál, János gazdánál voltam s együtt elsétáltunk a korcsmához. Ma egész éjjel törtem a fejemet, valjon hol láttam már, — most végre eszembe jutott.

(Vége következik.)

AZ ORVOSSÁG.

(Képpel a címlapon.)

JAJ istenem, jaj istenem!
Soha többé nem teszem!
Gyömölcsből, ha még oly jó is.
Többet mint kell, nem eszem!

Ugy csábitott az az alma!
S az a szőlő szinte kért,
Hogy ne hagyjam ott a tálon —
S ettem mig csak belém fért.

Torkig laktam s most itt fekszem.
Jaj a gyomrom! a fejem!
A hideg ráz, a hőség ver,
A világ forog velem.

S amit doktor bácsi rendelt
Az a szörnyű orvosság!
Hajam szála égnek mered,
Ha csak közel is hozzák!

Szaga, ize oly borzasztó,
A méregnél keserűbb,
És mamácska nem felejtí
Mikor az órája üt.

De bár mily roszt csak lenyelem,
Igy teszem jóvá hitám,
Csak te édes jó mamácska,
Te ne haragudj reám.

Ime szentül megfogadom:
Soha többé nem teszem!
A jóból is megárt a sok,
Magam kárán már hiszem!

HETVENHÉTSZER.

— Beszélyke. —

MILIKE az ablaknál ült, mélyen elmé-
rülve leczkéje tanulásába. Szorgal-
mas, szelid leányka volt s világért sem
nyult volna elébb játékszerhez, míg a
föladott leczkével el nem készült. Most

pedig különösen elgondolkozott valamin,
amit épen olvasott.

A szentírásból olvasta e szavakat:
»És ha testvéred hétszer vétkezik elle-
ned napjában és ha hétszer fordul hozzád,
mondván: Megbántam! hétszer kell neki
megbocsátanod.« A kis leány sokáig el-
gondolkozott e szavak fölött s végre de-
rülten bölintott fejével, mintha azt akarta
volna mondani: »Jól van, ha a jó istenke
igy akarja, hát én is úgy fogok csele-
kedni!«

Aztán folytatta a tanulást s midőn
végre mindennel elkészült, átment a má-
sik szobába, a nagy ebédlőbe, hol testvére
Feri szintén tanulással volt elfoglalva.
Feri majd két évvel volt öregebb Miliké-
nél, de bizony nem volt annyival okosabb
is, mint várni lehetett volna. Épen mikor
Milike belépett, Feri unott képpel és bo-
szusan hiáltott föl:

— Ez már mégis szörnyűség! Soha
sem készülök el ezzel a tömérdek leczké-
vel. Milyen gyönyörű idő van s itt kell
ülnöm a szobában!

És mérgesen kapta föl a könyveket
és sorba mind, a mi csak keze ügyébe
esett, földhöz vágta, hogy csakugy rö-
pültek szét a levelek.

— Feri! Feri! Hiszen az az én új
képes könyvem, kiálta Milike ijedten,
Egészen szétszaggattad! Pedig tudod,
mily gondosan őriztem eddig.

— A bizony, iga zadvan! Azt hittem,
ez is az én könyveim közül való. Ejnye,
kár, hogy szétszakadt. Magam is sajná-
lom... no, ne haragudjál, Milikém! Ugy-e,
nem haragszol?

— Nem! Nem haragszom! felelt Milike, megemlékezvén arra, amit épen az imént a szentírásból olvasott. Aztán halkán mondá magának: »Egyszer!«

Reggeli után a két gyermek iskolába ment. Amint az utcán csöndesen ballagnak, hirtelen fölkiált Feri:

— Jaj Milike, nézd csak, milyen nagy kutya! Hogy lóg a nyelve, mily tüzes a szeme! Bizonyosan veszett kutya!

Szegény Milike majd halálra ijedt s egész erejéből futásnak eredt; ijedelmében nem nézett sem jobbra, sem balra s egyszerre egy jökora gödörbe bukott és ugyancsak megütötte magát. Majdnem sirt, mikor nagy nehezen lábra állt ismét. Körülnézett, hogy hát csakugyan oly nagy-e a veszedelem s aztán így szólt:

— Oh Feri, hogy tudsz így ijesztgetni! Hiszen ez a Pali bácsi kutyája, szelid jó állat, nem bánt senkit! Ugy megütöttem a karomat!

— Kedves Milikém, nem gondoltam, hogy el fogsz esni . . . csak azt akartam, hogy kissé szaladjunk. Igazán sajnálom, hogy megütötted magadat . . . no . . . ne haragudjál! Ugy-e megboesátod?

Milike nagy erőfeszítéssel elfojtá boszuságát s azt mondá, hogy nem haragszik. Aztán titkon mondá magában: »Másodszor!«

Az iskolában is mindenféle csinyeket követett el Feri az ő kis huga ellen; elcsente tollát, majd hajánál huzogatta s Milike nagyon közel volt hozzá, hogy elfelejtse azt a szent mondást, melyet reggel tanult és eddig hiven követett.

Midőn kifelé mentek az iskolából s Milike fölugrott, hogy többi leánypajtá-

saihoz menjen, Feri hirtelen messzire kinyújtotta lábait, a kis leány megbotlott és a gyermekek roppant hahotája között elesett. A pajkos Feri most is nagyon sajnálkozott, szentül állítá, hogy ő nem akarta, de hát nem tehet róla, hogy olyan hosszú lábai vannak. És Milike, a szelid jó Milike ismét megboesátott, nem haragudott.

A nap folyamában aztán még többször megtörtént, hogy Feri megbántotta kis hugát; de Milike szilárdul föltette magában, hogy hiven megtartja, amit reggel fogadott.

Délután látogatóba mentek ismerős gyermekekhez. Borongós idő volt s mikor haza indultak, javában szakadt az eső. De már késő volt, mindenképen haza kellett menni, a néni tehát esernyőt adott nekik, hogy meg ne ázzanak. Feri tartotta az esernyőt s Milike belekapaszkodott karjába; így indultak meg szépecskén. Rövid idő múlva azonban Milike megszólalt:

— Vigyázz kissé, Feri! kalapomra hull az eső!

— No bizony! Egy-két csepptől szét nem ázol.

Mentek tehát tovább, de mire hazavertek, Milike nagy szomorúságára észrevette, hogy ujdonat uj kalapját az eső teljesen tönkre tette, a szép zöld szalag, a virágok, — mind oda van!

— Oh! ez már mégis sok! Pedig kértelek, tartsd jobban az esernyőt! Oda van szép kalapom! Mit fog a mama mondani!

— Ejnye, bizony nagyon sajnálom! szolt Feri. De valóban nem akartam neked kárt okozni. No, ne haragudjál. Milikém! Ugy-e nem haragszol?

— Nem, nem haragszom! felelt Milike s aztán ujrain kezdett számlálni valamit és szinte megkönnyebbülten kiáltá:

— Ez volt a hetedik!

— Mit számlálgatsz te ma így egész nap? kérde Feri kíváncsian.

Milike nem felelt, de midőn ozsonnához ültek, nagy megelégedéssel mondogatá titkon magának: Hétszer! Ah, ez bizony nehéz földadat volt, jó hogy már betelt, mert már nem igen bírtam volna tovább túrni!

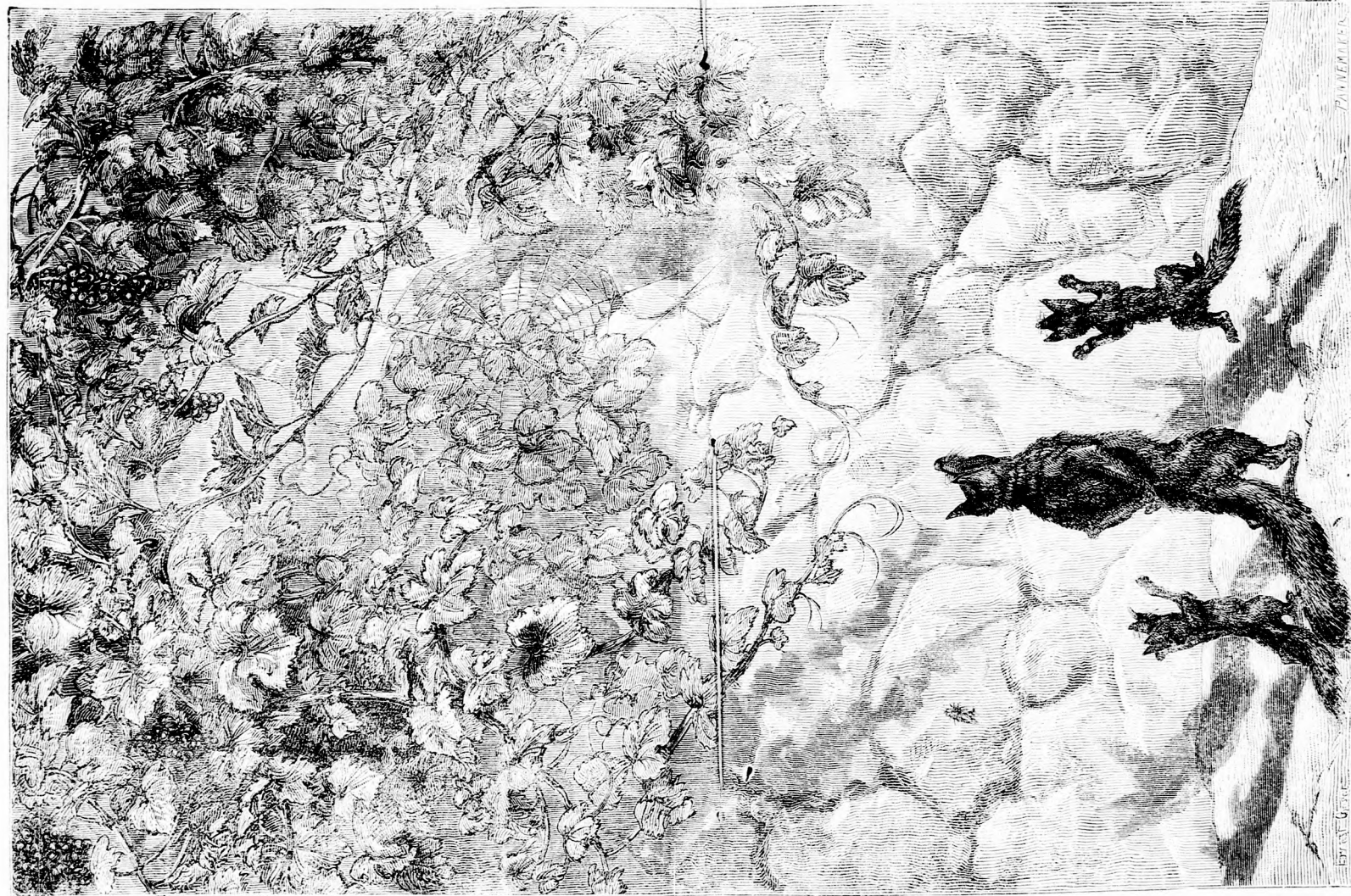
Az eső pedig folyton esett, ozsonna után nem lehetett ki-menni játszani.

A szobában maradtak tehát s egyszer így szólt Feri:

— Tudod mit, Milike? Hozd elő azt a kis sipládát, melyet Pali bácsitól kaptál, hadd játszék kissé, legyen zenénk.

— Ez jó lesz felelt Milike s rögtön előhozta a kis sipládát.

A kis leány óvatosan letette a játék-

szert az asztalra: igen gyöngé, törékeny portéka volt, nagyon vigyázva kellett vele bánni. Feri azonban, midőn Milike

egy pillanatra elfordult, egy darabka fát és nem fog egyetlen hangot sem adni. esusztatott a sipláda kerekei közé s aztán No. próbáld meg! így szólt:

Milike forgatni akarta a kereket,

de ez nem mozdult, mert a fadarab megakasztotta. A kis leány csodálkozott, aztán kissé erősebben megfogta a kereket. Ekkor megmozdult, — de ugyanabban a pillanatban nagy recsegés-ropogás hangzott a sipládából s az egész gépezet összetört! Feri elsápadt s most igazán ijedten kiáltá:

— El van rontva! Ezt igazán nem akartam! Milikém, kedves Milikém, ne haragudjál, bocsáss meg!

— Nem! Ezt már nem bocsátom meg!

— Most meglátod, Milike milyen boszorkánymester vagyok én! Azt akarom, hogy ez a sipláda ne tudjon játszani a nyolczadik vétked ellenem! Az én

kedves sipládámat elrontottad, szándékosan rontottad el! Ezért összetépem a nagy sárkányodat, elrontom minden játékodat! Azért is!

Haragjában sirva fakadt és kiszaladt a szobából. Talán meg is tette volna, amivel fenyegetődött, de a másik szobában Pali bácsival találkozott, ki ölébe vette Milikét és kérdé, hogy mi baja? miért sír?

Milike elbeszélte mindent s elmondta azt is, hogy most már haragudni fog Ferire, nem bocsát meg neki, mert már hétszer megtette. — Pali bácsi erre nagyon elkomolyodva kérdé:

— Hát azt hiszed, Milikém, hogy most már szabad haragot tartanod Feri ellen?

— Igen is, szabad, mert hétszer már megbocsátottam neki, ez most már nyolczadszor volna.

— De, kedves leányom, te nem olvastad az Úr egy másik parancsát, hogy bocsásunk meg hetvenhétszer sőt hetvenszer hétszer!

— Micsoda? kiáltá Milike ámulva. Hiszen az lehetetlen, azt én nem bírnám megtenni, inkább meg sem kísértem. Oh, kedves Pali bácsi nem tudja, milyen nehéz az, mindig újból megbocsátani és soha sem haragudni.

— De igen tudom, kedves Milikém és azt is megmagyarázom neked, hogy azt a hétszeri megbocsátást nem kell ám az újján számlálni az embernek, hanem az annyit jelent, hogy mindig meg kell bocsátani.

— Nem, azt én nem tudom megtenni! felelt Milike és haragosan fordult el Feritől, ki most igazán szomoruan és bünbánólag állt mellette.

— Milike, neked adom szép új képes képes könyvemet, aztán félreteszem mindig a zsebpenzemet és veszek neked új sipládát, csak ne haragudjál! szolt Feri könyezve.

De Milike nem hallgatott sem reá, sem Pali bácsira.

— Jól van, szolt végre Pali bácsi. Így hát jó lesz, ha reggel és este elhagyod rendes imádságodat is.

— Miért? kérdé Milike meglepetve

— Mert abban azt kéred istentől, hogy bocsássa meg neked vétkeidet, úgy mint te megbocsátsz az ellened vétetteknek. Te pedig nem akarsz megbocsátani.

Milike elvörösödött, aztán leugrott Pali bácsi öléből s Ferihez szaladva, megölelte s kijelenté, hogy nem haragszik, megbocsát.

E naptól fogva azonban Feri is figyelmesebb lett jó kis huga iránt s rajta volt, hogy ne szomorítsa. Egy napon azt kérdé tőle Pali bácsi:

— No, Feri, hányszor bocsát meg neked Milike, ha bántod? Még mindig csak hétszer napjában?

— Oh dehogy! Milike oly jó! Nem számolja, hányszor. Én iparkodom ugyan, hogy ne szomorítsam; de bizony mégis sokszor rászorulok, hogy megbocsásson és ő meg is bocsátott már nem csak hétszer, hanem talán hetvenhétszer is!

S
SM

Szár

Hej,

Fejé

Vele

El r

Pál

Fon

El i

Hog

Par

Pál

S e

S e

Azt

De

Szo

Ho

—

A r

És

Az

—

Ho

Az

Q
sz

szelés

látot

volna

nem

madá

effél

csak

négy

meg

SOHA EL NE KESSÉL!

— Igaz történet. —
(Képpel a 357. lapon.)

ISMERTEM egy embert, kinek jól folyt dolga Számos esztendeig, míg csak nem volt lomha; Hej, de a mióta nagy volt lustasága. Fejére nőtt a baj, annyiszor megjárta. Vele történt az is, a mit itt elmondok, El ne feledjétek valahogy a dolgot.

Pál urnak. — így hívták — a szomszéd városba

Fontos ügyben utra kelni kellett volna, El is végezte lát este a eseléddel, Hogy másnap reggelre idején keltsék fel. Parancs szerint tettek; ámde mind hiába, Pál uram csak tovább ott ragadt az ágyba S egész óra telt el, míg újra fölébredt S első dolga volt, hogy szidta a eselédet. Aztán kapta magát s szaladt a vasutra De mire odaért, egészen elfúlva, Szomoruan látja a lusta Pál gazda, Hogy a vonat indul s ő még elszalasztja. — El is szalasztotta, bár futott utána, A robogó vonat többé be nem várta És akik csak látták Pál ur ijedelmét Azért, hogy elkészt, bizony kinevették.

Hogy e történetnek mi a tanusága
Azt a vers czimében kiki megtalálja.

A TUDÓS EGÉRKE.

(Képpel a 368. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!

OLVASTAM a »KIS LAP« legközelebbi számában egy kis olvasótársam elbeszélését a tudós madarokról, melyeket ő látott. Megvallom, magam is szerettem volna látni s ha valahol utamba kerülnek, nem is mulasztom el megnézni a tudós madarakat. Hanem láttam már én is ám effélet, még pedig szintén nem igen régen; csak hogy nem madarak voltak, hanem négylábu állatok s ha kedves Forgó bácsi megengedi, írok rólok valamit.

Az idei szünidő elején történt, hogy egy vándor komédiás forma jött kis városunkba s a piacon bódét állított föl. Képzelti kedves Forgó bácsi, hogy mi fiuk nagyon szerettük volna látni, mi van odabent a bódében s mikor híret hallottuk, hogy ott különböző tudós állatokat mutogatnak, akkor nem hagytunk többé nyugtot a nevelő urnak és végre egy délután én meg Béla ösém a nevelő ur társaságában bementünk a bódéba. Ott állt a gazda, valami külföldi származásu ember, folytonosan beszélt, de azt bizony alig lehetett megérteni, mert szörnyen elcsavarta a magyar szavakat; azonban nem is igen volt szükség az ő magyarázatára, mert amit mutatott, azt úgy is megértettük és megcsodáltuk.

Legelőször egy fehér uszkár kutya állt elő. Hígye meg, kedves Forgó bácsi, igazat mondok, ez az állat tudott számolni és jóformán úgy értette, ha hozzá beszéltek, mint akármely ember. Gazdája mindenféle mesterségeket tétetett vele, de soha sem mutatott neki jeleket, hanem csak szóval mondá: »Caro, tánczölj! Caro, sétálj a golyón!« Ez a golyó-séta roppant nehéz és furcsa volt ám. A golyó akkora volt, mint egy akós hordó, belől üres és ezért a legkisebb érintésre rögtön odább gurult. És a kutya egyetlen ugrással fönt termett a golyón s bár ez azonnal gurulni kezdett, Caro nem esett le, hanem oly ügyesen rakta lábait, hogy mindig a golyó tetején maradt s végig görgeté az egész bódén. Azután számokat tett eléje a gazda s a kutya nagy esodálkozásunkra hibátlanul összeadta, azaz szájával az oldalt fekvő, fából faragott számbetük közül épen azokat rakta az összeadás alá, melyek oda illettek.

Hanem, bármennyire bámultuk a tudós uszkárt, ez mégsem lepett meg oly nagyon, mert már sokszor láttunk igen okos kutyákat és édes apának is van egy vizslája, mely meglepő dolgokat visz végbe; inkább bámultuk, mikor előállt egy nyu-

laeska és roppant lármát ütött egy dobon, azután pedig bátran elsütött egy pisztolyt. Ugy-e kedves Forgó bácsi, roppant türelem kellett ahhoz, míg megtanították a természeténél fogva oly félénk nyulacskát hogy még ő maga üssön lármát és süsse el a fegyvert, amitől máskülönbben anyyira retteg?

Még ennél is furcsább volt azonban egy kis egérke. Még a nevelő ur is ezt csodálta leginkább. Ez az egyszerű piziny állatka a gazda intésére nagy fürgeséggel szaladt föl s alá egy rudon, százába vett egy kis zászlócskát s ezzel különböző dolgokat mivelt, lobogtatta mint-ha minket üdvözölt volna, majd fölszaladt a rud tetejére, mintha jelt adna valakinek messzire. Ezt a nevelő ur aztán ott-hon le is rajzolta s itt küldöm a rajzot, hátha kedves Forgó bácsi talán méltónak tartaná kiadni a »KIS LAP«-ban.

Ezek után kedves Forgó bácsit melegen üdvözölve maradok

hű kis olvasója

Vári Andorka.

A KIS LEÁNY ÉS A MADÁRKA.

MADÁRKÁM, madarkám,
Mert zengsz az erdőben,
Nappényben, esőben?
Jer lelkem, jer hozzám!

Lesz neked kalitkád,
Hol lakol, aluszol,
Kényedre eszel jól,
Hol gyönyör vár reád!

Hogy örvend jó anyám,
Hogyha eljöss velem!
Testvérem lész nekem!
No jer hát! madarkám!

Anyámtól csókot kapsz,
És milyent! Mint a méz!
És ha még rád is néz!
Óh tudom, velem tartsz!

Szólt a lányka s örül.
Hiszi, hogy a madár
Menni fog biz most már;
Kedvéből ki sem hül.

... Az öröm ah! eltűn,
Nem tánczol már többet!
Váratlan felelet
Hangzik ám keserűn.

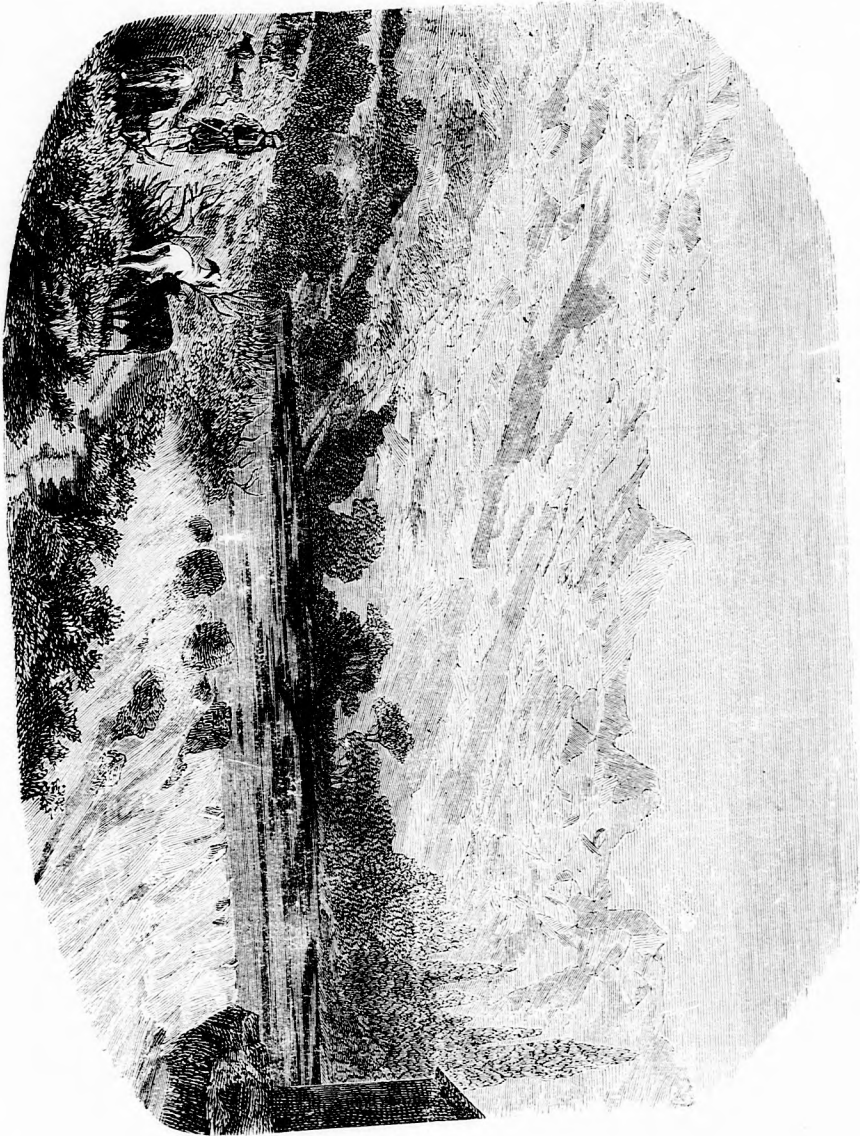
»Jó gyermek! Kérésed
— A madár imigy szolt —
»Hidd el, hasztalan volt
Én hozzám intézned.

Inséges életet
Tűrök a szabadban
Inkább, mint hazadban
Kejteli rablétet.

Kínálhatsz kincsekkel, —
Lelkem nem csabitják,
Szemem nem vakítják,
Nem hagyom fészkelem el.

H—i. G.

AZ ERDEI TÖ. (Jást a 366 lapon)

A Z E R D E I T Ó.

(Képpel a 365. lapon.)

FENT a bércek magasában
Kiesiny, lűs forrás fakad,
S bérceztől bérceztől lesietve,
A sík völgy felé szalad.

Im egyszerre, — mily boszúság! —
Látja, hogy rossz útra tért.
A bércek közt egy roppant mély
Hegykatlan szélére ért.

Vissza többé nem fordulhat,
A mélységbe beesik.
Nem mozdulhat, míg a katlan
Egész színig nem telik.

A kis csermely nem ijed meg,
Éjjel-nappal folydogál.
S végre megtelt im a katlan,
Helyén most szép kis tó áll.

Teli tóból a kis csermely
Alól ismét kiszalad
Végre mégis célját éri, —
Már a völgyben lent halad.

És a kis tó a bércek közt
Oly nyájasan mosolyog,
Pásztor és nyáj szomját oltja
S mind a hárman boldogok.

KÖZÉPKORI HARCZOS FEGYVERKEZÉSE.

(Képpel a 366. l.)

TUDOM, hogy közületek, kis olvasóim,
sokan használják föl a mostani kellemes nyári szünnapokat vig játékokra a szabadban s e játékok közt legkedveltebb a katonásdi. Talán olyan is akad közületek, aki erősen fogadkozik, hogy majd ha nagyra nő, főlesap katonának s vitéz huszár lesz belőle, mert látja, mily délezegen vágta a huszár az ő könnyű paripáján.

Hajdanában, több száz esztendővel ezelőtt azonban még a gyerekek is más-kép játszották a katonásdit: nem puskát csináltak fából, hanem íjjat, lándsát, mert akkor az igazi harczosok is másfélék valának. Mielőtt a löpört föltalálták, természetesen nem volt puska sem s a vitézek karddal, lándsával és nyilakkal küzdöttek a csatában. Akkor pedig jóformán minden embernek katonának kellett lenni, mindenkinek kellett a fegyverfogáshoz érteni, mert örökös ellenségeskedés uralkodott és nemcsak külföldi ellenséggel viaskodtak, hanem sokszor egyik város a másik ellen intézett támadást, vagy ha két szom-

széd nagy ur összeveszett, rögtön kezdtek pusztítani egymás birtokát.

A hatalmas urak akkoriban mind erős várakban laktak. A régi várak romjait láthatni még ma nap is mindenfelé az országban; most már csak baglyok laknak bennök, mert most már senkinek sem kell félni a szomszédjától, tehát nem kell elbujni várakba; aztán mióta ágyuk vannak, könnyen szét is lehet lőni az afféle várakat.

A régi vitézek, mikor csatába indultak, nem mehettek csak úgy könnyedén. Előbb fel kellett öltetniök a badi vétezetet. Mert akkor az aczél pánczél megvédte a testet az ellenség fegyvere elől nem úgy, mint most, mikor a puskagolyó keresztül törné a pánczél is. Ha tehát harcba kellett menni, a vitéz megparancsolta szolgálainak vagy gyermekeinek, hogy hozzák elő vétezetét, fegyvereit és öltöztessék föl. Ez nem csekély munka volt ám. A lábakra, a mellre, derékra külön-külön oda kellett erős szíjjal esa-

tolni a
dig szü
sakot.
sem re
véteze
ságos v
igen ké
minder
Azutár
jára, j
ki az e
O
hogya
volna
ség ke
vitézn
kek is
nek s
imádk
meért.
amint
nyezve

A
N
AG
Ssé
egy fa
lőte
pásab

mind
a szö
s a r
birta
vetöl
gyon

berek
után
birta

tolni a nehéz vas páncélzatot, fejére pedig szintén kemény aczélből készült sisakot, melyet a legerősebb kardcsapás sem repszthetett meg. Mikor az egész vértet rajta volt, akkor a harcros valósgos vas embernek látszott s bizony nem igen könnyen ugrált a nehéz vasruhában: minden lépése alatt szinte rengett a föld. Azután még egy nagy paizst vett bal karjára, jobbába pedig kardott s így indult ki az ellenség ellen.

Oy nehéz volt a vértet felölteni, hogy a harcros egymagában nem is tudta volna magára venni s okvetlenül segítség kellett hozzá. Ezért minden előkelő vitéznek volt csatlósa. De a nők, gyermekek is segítettek atyjuknak, testvéreiknek s ezalatt aggodó szívvel vették körül, imádkozva a harcra induló hős győzelméért. Rajzunkon épen azt látjátok, amint egy deli vitéz családjától környezve készül a csatába.

A RÓKA ÉS A SZÖLLŐ.

— Aesop meséje. —

(Képpel a 360 és 361. lapokon.)

NAGYON éhes volt a róka és a mint elégséget keressélve vándorol, megpillant egy farkertést, melyen át egy magas szőlőtő ágai hajlottak kifelé, tele a legpompásabb szőlőfürtökkel.

Rögtön odaszaladt róka koma és mindenképen iparkodott fölkapaszkodni a szőlőtőhöz; de ez nagyon magasan volt s a róka minden erőlködése mellett sem bírta elérni. Ekkor aztán elfordult és megvetőleg mondá:

— Silány gyümölcs, nem kell, nagyon savanyu!

Az életben is sokszor találunk embereket, kik szidják és gyalázzák azt, ami után elébb vágyakoztok, de amit nem bírtak elérni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« IX. kötet. 20-ik számában közölt talán megfejtése:

„Több a baj, mint a vaj.“

Megfejtették: Horváth Linka, Pálffy Irén, Geiringer Károly, Jenő, Gunda és Ida, Moes Laura és Gyula, Szentpétery Iza, Moravetz Margit, Kálmán és Jolán, Wollák Izabella, Janka és Adél, Zentiványi Anna, Veszely Margit, Lichtman Gizela és Vilmos, Kóczán Gábor, Julesa (hát vezetékneved?) Darabanth Olga, Schweiger Hermin, Végh Kálmán, Guzman Izabella és Ferike, Mentler Vincze, Lippe Vilmos, Zlinszky Aladár és Ida, Miliesz Jenő és Lajos, Katona Lajos, Almási Ilon, Róza és Erzsike, Schenk Samu, Buday Emma, Richter Aladár, Csasz Kornelia, Vécsey Miklós, Dienes Camilla, Michna Anna.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Katona Lajos. Nagyon is könnyű. — **Buday Emma.** Az egyiket talán fogom közölhetni. — **Toldy Géza, Medgyes.** Utad leírása igen csinos, sőt helyenként érdekes is és ha egészen magad erejéből fogalmaztad, büszke vagyok reád mint kis hiveim egyik jelesére. Arra, hogy a »KIS LAP«-ban közöltegyem, az ilyen egyszerű vidék-leírás nem alkalmas; legfeljebb akkor lehetne, ha rajzok is volnának hozzá. Forgó bácsi maga azonban nagy örömmel olvasta és szívesen lát máskor is. — **Moes Gyula és Laura.** A kívánt számokat talán megkaphatni az azelőtti kiadónál (Deutsch-féle nyomda, Budapest bálvány utca, 9. sz.) Csak azt tanácsolhatom tehát, hogy oda forduljatok. — **Smolinger Antal.** Némi módosítással talán meg fog jelenhetni. — **„Egy rozsaszál élete.“** Csinos, helyenként költői leírás, de jóformán egészen hiányzik belőle a mese s hangja nincs eltalálva. Egyszerűbb, naivabb stílusban át dolgozva talán közölhető lenne. — **gr. Zay Miklós.** Ahhoz mérve, hogy még csak két gymnasiumi osztályt végeztél, dolgozataid valóban dícséretet érdemelnek; hanem attól persze még messze esnek, hogy a »KIS LAP«-ban megjelenhessenek. Csak iparkodjál továbbra is, Csókkollak téged valamint László öcsédet is.

A TUDÓS EGERKE. (Lásd a 363. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forjós István*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalou.